

Đề bài

Dựa vào văn bản

Bức tranh

của em gái tôi, hãy
miêu tả lại hình ảnh
người em gái theo trí
tưởng tượng của em.

Bài làm

Kiều Phương là tên mẹ đặt cho cô em gái nhỏ của tôi. Nhưng cả nhà tôi lại gọi nó bằng một cái tên dễ mến là Mèo. Chẳng là nó mãi mê vẽ tranh lắm lắm nên mặt mũi lúc nào cũng lem luốc trông ngộ nghĩnh như một chú mèo con. Tôi yêu em Kiều Phương lắm! Nhưng nghĩ lại mà thấy thật buồn vì có lần tôi đã cư xử không tốt với Phương.

Mèo mê hội họa lắm! Trước đây, khi chưa trở thành “họa sĩ”, nó cứ say xưa suốt cả ngày với đồng nguyên liệu có sẵn trong nhà để chế ra những lọ bột màu làm thuốc vẽ. Hàng ngày khi chưa “tác nghiệp”, khuôn mặt nó trông trắng trẻo, bầu bĩnh, với một đôi mắt đen lay láy thật dễ thương. Mẹ tôi nói, Mèo đẹp nhất ở cái mũi dọc dừa. Nên lúc nào vui nó lại chỉ vào cái mũi ra vẻ vui mừng lắm. Mới mười tuổi mà tôi đã rất bất ngờ vì tóc nó đẹp, đen lánh như mun. Mái tóc lúc nào cũng được bé bện gọn gàng thành hai bím đuôi sam treo trên đôi vai gầy mỏng.

Một hôm đi học về tôi lao ngay ra vườn ổi. Nhưng kia! Mèo đang làm gì vậy? Tôi tiến lại rồi nấp ở một góc cây. Ô thì ra con bé lại chơi trò chế những lọ bột màu. Trông nó có vẻ thích thú lắm, hai bím tóc đuôi sam rung rung cứ đưa qua đưa lại liên hồi.

Thế rồi bí mật của Mèo con cũng bị lộ vào ngày chú Tiên Lê – bạn của bố đến chơi. Nhưng thực ra phải kê đến bé Quỳnh, con gái của chú họa sĩ. Em mới là người phát hiện ra những bức vẽ của Mèo con. Chú Lê ngạc nhiên vô cùng trước “bộ sưu tập” của Kiều Phương và rồi chú khẳng định: “Con bé sẽ là một nhân tài”.

Từ hôm đó, cả gia đình đều chú ý tới Mèo con làm tôi có cảm giác như một người thừa. Hàng ngày cứ nhìn thấy nó mặc bộ váy mới vào là tôi lại tìm những lời tốt đẹp mà khen ngợi nhưng mấy hôm vừa rồi dù trông nó lung linh lắm, tôi cũng chẳng thèm quở đến. Tôi bắt đầu thấy ganh tị với đôi bàn tay của những ngón búp măng thon dài của Kiều Phương. Và nó tóm lại tôi thấy chán mọi người.

Nhưng mọi chuyện đã thay đổi từ hôm cả nhà tôi cùng Mèo đi nhận giải vì Mèo đạt giải nhất trong cuộc thi hội họa. Tôi sững sờ trước bức tranh còn mèo cứ hích hích cái mũi dọc dừa vào má tôi mà tự hào lắm. Lúc ấy tôi chợt nhìn qua đôi mắt của Kiều Phương. Hình như tôi vừa nhận ra trong ánh mắt ấy một niềm thương yêu sâu sắc lắm.

Mèo con ơi! Tha lỗi cho anh nhé! Anh đã trách lầm em. Từ nay anh hứa sẽ là một người anh tốt. Và rồi trên con đường học tập, anh em mình sẽ lại tiếp tục thi đua.